

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

P1 1033/2014

26.11.2014. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца Н.С. из Л., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из Л., против туженог В.С. из Л., чији је пуномоћник Д.Ц., адвокат из Г., ради утврђења и чинидбе, решавајући сукоб надлежности, у седници одржаној 26.11.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби, изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу П 4031/12 од 06.03.2014. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Нишу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 4031/12 од 06.03.2014. године делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено према туженом да је на својој парцели КП бр. ... КО Липовица по поседовном листу бр. ... у свом дворишту, постављањем и коришћењем ђубришне јаме, прихватног базена за скупљање осоке и стајског ђубрива са пропустљивим подом на удаљености од 3м од стамбеног објекта тужиоца, постављањем и коришћењем пољског вц-а са пропустљивим подом на удаљености од 5,6м од стамбеног објекта тужиоца, злоупотребио право својине и створио извор опасности за настанак штете и загађење околине услед имисије непријатних мириса и отицања осоке, па је туженом наложено да изврши одређену чинидбу, описану у изреци ове пресуде, ради отклањања извора опасности за настанак штете и загађење околине, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 29.450,00 динара. У делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да измести ђубришну јаму, прихватни базен за скупљање осоке и стајског ђубрива и пољски вц на удаљеност од најмање 15м од стамбеног објекта тужиоца уз претходно прибављену локацијску дозволу од стране надлежног органа управе, тужбени захтев је одбијен.

Против првостепене пресуде обе парничне странке изјавиле су жалбе, па су списи достављени Апелационом суду у Нишу, ради одлучивања.

Решењем Гж 1890/14 од 08.07.2014. године Апелациони суд у Нишу огласио се стварно ненадлежним за поступање и предмет доставио Вишем суду у Лесковцу, на даљи поступак.

Виши суд у Лесковцу није прихватио стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући сукоб стварне надлежности применом чл. 22. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за одлучивање о жалбама парничних странака, изјављеним против првостепене пресуде, стварно надлежан Апелациони суд у Нишу.

Према новелираном члану 23. став 2. тачка 3. Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 101/2013), виши суд у другом степену, између осталог, одлучује о жалбама на одлуке основних судова - на пресуде у споровима мале вредности.

Према чл. 468. став 4. овог закона, спорови мале вредности су и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе). Међутим, према чл. 469. овог закона, не сматрају се споровима мале вредности, у смислу одредаба ове главе закона, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

У конкретном случају, тужба у овом спору ради утврђења злоупотребе права својине на непокретности и чинидбе ради отклањања извора опасности за настанак штете и загађење околине услед имисија, поднета је 19.09.2012. године. Вредност предмета спора означена је у тужби на износ од 10.000,00 динара. Поступак у овом спору вођен је по општим правилима Закона о парничном поступку, а не по правилима из главе XXXIII овог закона, којим је прописан поступак у споровима мале вредности.

Имајући у виду да се ради о спору о непокретностима, по тужби ради утврђења злоупотребе права својине на непокретности и чинидби ради отклањања извора опасности за настанак штете и загађење околине услед имисија на тој непокретности, као и да је поступак вођен по општим правилима из Закона о парничном поступку, не ради се о спору мале вредности у смислу чл. 468. став 4. Закона о парничном поступку, без обзира на означену вредност предмета спора. Како се ради о спору о непокретности, који се према чл. 469. ЗПП не сматра спором мале вредности, за одлучивање о жалбама парничних странака стварно је надлежан апелациони суд - у овом случају Апелациони суд у Нишу.

На основу чл. 22. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.